

Arrest

nr. 68 932 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali, afkomstig uit Novi Sad (Servië) en bent u in het bezit van de Servische nationaliteit. Na uw geboorte werd u door uw moeder afgestaan en in een weeshuis geplaatst. Toen u drie jaar oud was, ging u bij uw grootouders in Veternik (gemeente Novi Sad) wonen. Uw grootouders, en na het overlijden van uw grootvader in 1998 enkel uw oma, stonden in voor uw opvoeding en scholing. U maakte het lager onderwijs af, maar diende na een drietal maanden uw middelbaar onderwijs stop te zetten ten gevolge pesterijen door medeleerlingen waar u met

geconfronteerd werd. U meldde deze pesterijen aan een leerkracht en aan de directeur van de school. Wanneer de leerkracht zag dat u werd gepest, maande hij uw medeleerlingen aan ermee op te houden en zegde hij dat dergelijke pesterijen niet mochten. Ook de directeur ondernam stappen naar aanleiding van uw klachten. Zo liet de directeur de ouders komen van de medeleerlingen die u pestten en zegde hij hen tegen hun kinderen te zeggen dat ze moesten ophouden met deze pesterijen. Ondanks deze inspanningen werd u verder gepest door medeleerlingen, wat u uiteindelijk deed besluiten te stoppen met school. Na het stopzetten van uw middelbare studies volgde u met de hulp van een Roma-organisatie met succes een kappersopleiding. Ondanks uw diploma lager onderwijs en uw kappersopleiding kon u in Servië geen officieel werk verkrijgen. U was ingeschreven in een tewerkstellingsbureau, maar ook via die weg geraakte u niet aan werk. Voorts kende u en uw familie sinds een vijftiental jaar in Servië veel problemen met de familie (S.), in het bijzonder (M.S.). Wat oorspronkelijk begon met een ruzie tussen kinderen van beide families, zorgt er nu voor dat telkens wanneer (M.S.) of diens familie of vrienden u in Servië zagen u problemen met hen kende. Zo werd u door hen uitgescholden, bespuwd en over de jaren zelfs een honderdtal keer geslagen. In de afgelopen drie jaar maakte u éénmaal melding van uw problemen met de familie (S.) bij de politie in Futog (Servië). De politie wendde zich tot de familie (S.) en zegde hen dat ze dienden op te houden met de pesterijen en mishandelingen aan uw adres. Ondanks deze waarschuwing van de politie gingen de (S.) gewoon door met hun pesterijen. U legde voor de verdere problemen met de familie (S.) geen klacht meer neer bij de politie daar de (S.) ermee dreigden u in dat geval met een 'Gilettemes' af te maken. Tenslotte diende u in 2005 de woning van uw grootmoeder te verlaten. U woonde nadien voor een periode van ongeveer een jaar bij een vriend in Begec (Servië), maar na uw vertrek daar bent u in feite dakloos. U verbleef meer in parken en treinstations en tijds logeerde u in het centrum van Novi Sad bij een kennis van de familie, (S.R.). Daar een dergelijk leven voor u niet langer houdbaar was, besloot u enkele dagen na het nieuwe jaar 2011 Servië te verlaten. U reisde naar Nederland waar u ruim drie maanden verbleef bij een tante en neef van u, (A.S.) en (A.I.). Op 19 april 2011 reisde u per trein vanuit Nederland naar Brussel. Een dag later, op 20 april 2011, vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 23 november 2009 te Novi Sad; uw Servisch rijbewijs, uitgereikt op 27 mei 2010 te Novi Sad; uw Servische geboorteakte en Servisch nationaliteitsbewijs, beiden uitgereikt op 31 augustus 2010 te Novi Sad; een certificaat van een door u in 2002 gevolgde kappersopleiding; en ten slotte het schoolrapport van het door u gevolgde eerste trimester middelbaar onderwijs in Novi Sad.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde naar België te zijn gekomen nadat u eerst ruim drie maanden bij uw tante en neef in Nederland had doorgebracht. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag ernstig op de helling. U heeft in Nederland nooit asiel aangevraagd, naar eigen zeggen omdat u hoorde dat België een beter land is om als asielzoeker naartoe te komen (CGVS, p. 8). Een dergelijke houding is echter niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

U verklaarde Servië in januari 2011 in hoofdzaak verlaten te hebben naar aanleiding van de aanhoudende problemen met de familie (S.), in het bijzonder (M.S.). Zo werd u de afgelopen jaren menigmaal door de familie (S.) uitgescholden en geslagen. Voor de problemen die u kende met de familie (S.) ging u in de afgelopen drie jaar éénmaal naar de politie. Naar aanleiding van uw klacht bezocht de Servische politie de familie (S.) en zegde ze hen te stoppen met de pesterijen/mishandelingen aan uw adres. Van de problemen die u na voornoemde neergelegde klacht met de familie (S.) kende, maakte u geen melding bij de in Servië aanwezige autoriteiten. Uw motivatie om niet opnieuw klacht neer te leggen bij de politie of elders, met name omdat de familie (S.) ermee dreigde u in dat geval te vermoorden, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden (CGVS, p. 9-11). Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook van de problemen die u in het verleden had met uw medeleerlingen maakte u geen

melding bij de Servische autoriteiten (CGVS, p. 11). Gelet op het feit dat u zelf nooit problemen kende in Servië met de Servische autoriteiten en gezien het feit dat de Servische politie wanneer u hen op de hoogte stelde van uw problemen met de familie (S.) optrad, bracht u geen afdoende elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u geen of onafdoende beroep kon doen, of - bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de bescherming of hulp van de in Servië aanwezige veiligheidsinstanties en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 10, 13). Bovendien kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitput, wat u geenszins poogde.

In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Ashkali/Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Tevens blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Ashkali/Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Verder verklaarde u in Servië niet aan officieel werk te geraken (CGVS, p. 4-6, 9, 14). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie inderdaad blijkt dat veel Ashkali/Roma in Servië vaak te kampen hebben met een achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, en discriminatie.

Deze situatie is echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren die niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Ashkali/Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat uw persoonlijke situatie betreft moet opgemerkt worden dat gelet op het feit dat u zonder problemen identiteits- en andere noodzakelijke documenten kon verkrijgen in Servië er in uw geval niet kan gesproken worden van een voornoemde systematische discriminatie vanwege de Servische overheid. Dat u in Servië, ondanks dat u er recht op had, geen sociale bijstand verkreeg omdat u niet de voor een aanvraag tot sociale bijstand noodzakelijke documenten kon voorleggen, kan evenmin gezien worden als een discriminatoir optreden van de ter zake bevoegde

Servische instantie tegenover u. Uit het feit dat de bevoegde Servische instanties u meermaals om bijkomende documenten vroegen, kan geenszins besloten worden als zouden zij onrechtmatig tegenover u gehandeld hebben en u bepaalde rechten ontzegd hebben (CGVS, p. 5-6).

De beschikbare informatie toont daarenboven aan dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Ashkali/Roma, en dat haar beleid integendeel gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van de Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Ashkali/Roma in Servië. Wat tenslotte uw verklaringen betreft de laatste jaren in Servië over geen vaste verblijfplaats meer te hebben beschikt, moet opgemerkt worden dat u van dat feit niet de minste melding maakte tijdens uw verklaringen afgelegd ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken sinds uw geboorte steeds in Veternik op het adres S. Marinkovic 86 gewoond te hebben, tevens het domicilieadres op uw identiteitskaart uitgereikt in november 2009 (verklaring DVZ 27/04/2011, vraag 9). Ook op uw rijbewijs, verkregen in mei 2010, staat te lezen dat u woonachtig was in Veternik (documenten 1 en 2). Bovenstaande vaststellingen zetten uw verklaringen sinds 2006 geen vaste verblijfplaats meer te hebben in Servië danig op de helling (CGVS, p. 12-13). Hoe dan ook, uw gebrek aan vaste verblijfplaats is een probleem van zuiver socio-economische aard dat an sich niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, nationaliteitsbewijs en rijbewijs staven uw identiteit en nationaliteit, maar deze worden hier niet in twijfel getrokken. Uw schoolrapport en het certificaat van de door u gevolgde kappersopleiding staven uw scholingsgraad, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 mei 2011 en merkt op dat de vrees voor vervolging of de vrees voor het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden in het licht van de situatie in het land van herkomst en niet in deze van het 'transitland'. Hij stelt dat zijn verblijf in Nederland dan ook geen afbreuk kan doen aan de vrees die de grond is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat hij van zijn problemen op school melding heeft gemaakt aan de schooldirectie en dat het de verantwoordelijkheid is van de schooldirectie om de nodige stappen te zetten teneinde de discriminatie te bedwingen. Hij stelt dat de schooldirectie er echter niet in geslaagd is de discriminatie te doen ophouden of verminderen.

Verzoeker merkt op dat hij vervolgens aangifte heeft gedaan bij de politie van de herhaaldelijke zware slagen en verwondingen die hij heeft opgelopen bij incidenten met de familie (S.). De politie heeft volgens verzoeker tegen de familie (S.) gezegd dat ze dit niet mochten doen. Verdere reactie is er nooit gegeven. Hij betoogt dat wanneer een slachtoffer van herhaaldelijke ernstige aanvallen zich aanbiedt bij de politie en hiervoor een dader aanwijst, de politie de taak heeft een volledig onderzoek te voeren en dat men zich in een dergelijk geval niet kan beperken tot een bezoek en een mondelinge waarschuwing. Gelet op deze houding van de politie is het geheel aanvaardbaar dat verzoeker, na doodsbedreigingen te hebben ontvangen van de familie (S.), geen verdere aangifte heeft gedaan. Verzoeker stelt niet in te zien welke verdere stappen hij nog zou moeten ondernemen om de beschermingsmogelijkheden uit te putten.

2.1.3. In een derde middel wijst verzoeker op twee artikels van Amnesty International waaruit volgens hem blijkt dat de politie deelneemt aan onverwachte en gedwongen uithuiszettingen van Roma die door de overheid worden georganiseerd. Hij stelt dat de Roma niet worden ondergebracht in andere woningen doch worden gedumpt in metalen containers op afgelegen plaatsen. Verzoeker merkt op dat de Roma derhalve niet kunnen beschikken over een legaal adres en hierdoor geen toegang krijgen tot medische verzorging, arbeid en scholing. Ondanks de nieuwe wetten, is er volgens verzoeker in de praktijk niets veranderd met betrekking tot de situatie van Roma in Servië. Verwijzende naar het artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag betoogt hij dat de aanwezigheid van wetten alleen niet aantoonst dat er ook een effectieve bescherming is, het is pas wanneer men kan aantonen dat de wetten ook worden uitgevoerd en opgevolgd dat er sprake is van bescherming door de overheid. Verzoeker benadrukt dat de aanwezigheid van NGO's die het lot van Roma pogen te verzachten geen enkele invloed heeft op de bescherming die door het land wordt geboden. NGO's behoren volgens verzoeker niet tot de overheid of autoriteiten. Het is aan de door de overheid geboden bescherming dat de criteria voor de erkenning als vluchteling moeten worden getoetst.

2.1.4. In een vierde middel betoogt verzoeker dat het niet beschikken over een vaste verblijfplaats wel degelijk een invloed heeft op de criteria voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat veel Roma niet over een vaste verblijfplaats beschikken en dat dit hen in een zwakke positie brengt ten overstaan van de andere bevolkingsgroepen. *In casu* leidde deze discriminatie tot herhaaldelijk zwaar fysisch geweld, hetgeen minstens ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus uitmaakt.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in dit kader bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat de vrees voor vervolging of de vrees voor het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden in het licht van de situatie in het land van herkomst, dient te worden

opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoekers asielaanvraag wel degelijk heeft beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, met name Servië. Dat zijn verblijf in Nederland geen afbreuk kan doen aan de voormelde vrees kan niet worden aangenomen. Het feit dat verzoeker ruim drie maanden in Nederland heeft doorgebracht alvorens naar België te zijn gekomen en in Nederland nooit een asielaanvraag heeft ingediend *“omdat ik hoorde dat België een goed koninkrijk is en ze asielzoekers nog steeds aanvaarden en niet terugsturen en het een vrij land is”* (administratief dossier, stuk 3, p. 8) is een aanwijzing dat verzoekers relaas niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van iemand die beweert een risico te lopen op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij met bekwame spoed een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Van verzoeker kan overigens redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Servië geen beroep kan doen op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij naar aanleiding van zijn problemen met de familie (S.) in de afgelopen drie jaar voor zijn vertrek slechts éénmaal naar de politie van Futog is gegaan en dat de politie de familie (S.) heeft bezocht en hen heeft aangemaand te stoppen met de pesterijen (*ibid.*, p. 10), doch dat hij de problemen die hij naderhand heeft gekend met de familie (S.) niet heeft gemeld bij de politie (*ibid.*, p. 10).

Verzoekers bewering dat uit het gebrekkige optreden van de politie bij de eerste aangifte blijkt dat de politie niet bereid was de nodige bescherming te bieden, kan niet worden aangenomen. Het feit dat de eerste tussenkomst van de politie geen onmiddellijk resultaat opleverde, kan niet beschouwd worden als onwil of gebrek aan bescherming vanwege de Servische politie en kan derhalve geen verantwoording zijn voor het nalatig handelen door geen nieuwe aangifte te doen van de problemen die hij na de eerste aangifte met de familie (S.) heeft gekend.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar uit de landeninformatie in het administratief dossier, en terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Ashkali/Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Waar verzoeker inzake zijn problemen met zijn medeleerlingen aanvoert dat het de verantwoordelijkheid is van de schooldirectie om de discriminatie te doen ophouden, dient te worden opgemerkt dat de schooldirectie wel degelijk stappen heeft ondernomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de leerkracht bij wie hij de problemen heeft gemeld, de medeleerlingen heeft aangemaand ermee op te houden en dat de directeur de ouders van de medeleerlingen op de hoogte heeft gebracht (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Gelet op het feit dat verzoeker na het stopzetten van zijn middelbare studies nog een opleiding tot kapper volbracht kunnen de problemen met zijn medeleerlingen in de middelbare school niet aanzien worden als een actuele vervolgingsgrond.

Voor zover verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde artikels van Amnesty International en stelt dat de politie deelneemt aan door de overheid georganiseerde uithuiszettingen van Roma, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar artikels van louter algemene aard die geen betrekking hebben op zijn persoon geenszins volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. Uit verzoekers verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 11) en op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3) blijkt namelijk niet dat hij geconfronteerd werd met een uithuiszetting noch heeft verzoeker in het verzoekschrift een vrees voor uithuiszetting aangevoerd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat betreft verzoekers argumentatie dat Roma niet kunnen beschikken over een legaal adres en hierdoor geen toegang krijgen tot medische verzorging, arbeid en scholing, treedt de Raad verweerder bij daar waar deze heeft opgemerkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in deze situatie bevindt. Uit verzoekers verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 11) en uit de door hem neergelegde identiteitsdocumenten (administratief dossier, stuk 13) blijkt immers dat hij op een vast adres gedomicilieerd was. De voormelde vaststelling ondergraaft derhalve tevens de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hij sinds 2006 dakloos is (administratief dossier, stuk 3, p. 12-13).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het gebrek aan een vaste verblijfplaats, dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers gebrek aan een vaste verblijfplaats *in casu* een probleem is van zuiver socio-economische aard dat niet ressorteert onder de criteria van het Verdrag van Genève noch onder de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing heeft te deze op goede grond vastgesteld dat de moeilijke socio-economische situatie van Ashkali/Roma in Servië het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van Ashkali/Roma. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij door de Servische autoriteiten op socio-economisch vlak gediscrimineerd wordt. Blijkens verzoekers verklaringen heeft hij immers zonder problemen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen van de Servische overheidsdiensten (*ibid.*, p. 6-7) en verkreeg hij geen sociale bijstand omdat hij niet de vereiste documenten kon voorleggen (*ibid.*, p. 5).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 14) blijkt dat het beleid van de Servische overheid ten aanzien van minderheden, waaronder Ashkali/Roma, gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging (administratief dossier, stuk 14).

Verzoekers verweer dat er in de praktijk niets is veranderd met betrekking tot de situatie van Roma in Servië is niet afdoende om een daadwerkelijk gebrek aan bescherming aannemelijk te maken.

Het door verzoeker bij het verzoekschrift bijgebrachte rijbewijs vermag niet tot een ander oordeel te leiden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vraagt in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat het niet beschikken over een vaste verblijfplaats heeft geleid tot herhaaldelijk zwaar fysisch geweld, hetgeen minstens ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake het gebrek aan een vaste verblijfplaats (zie *supra*), verzoeker beschermingsmogelijkheden bezit ingevolge de houding van de Servische autoriteiten en de Servische politie ten aanzien van alle etnische groepen (*ibid.*).

2.3.3. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS